



ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περὶ σσεύματα μεγάλα δίχως νᾶχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ ἴσος Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσος χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὕτως θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ δικάρα.

Εἴκοσι ὀκτῶ Μαρτίου,
καὶ τὰ πάθη τοῦ Κυρίου.

Ἐξήντα δύο κι' ἑκατό,
καὶ νέους στίχους σᾶς πετῶ.

Στίχοι καὶ πάλι
σ' αὐτὸ τὸ χάλι.

Ἀνὴρ φιλομουσότατος καὶ Τραπεζίτης πρώτης,
Σκυλίτσῃς δ' Στεφάνοβικ, γνωστός στὴ Λόντρα Χιώτης,
δὲν ξέρω τί μοῦ ἔζηλεψε, δὲν ξέρω τί τοῦ ᾤφνη,
κι' ἐκδίδει δύο τόμους μου ἰδίᾳ του δαπάνῃ.

Καὶ ὁποῖος ἔχει ὄρεξι συνδρομητῆς νὰ γίνη
τὴ συνδρομὴ του ἐμπροστὰ ἀρξάν κοντὰν θὰ δίνη·
ἀλλέως — μὴ πρὸς βάρος του καὶ κακοφανισμόν του —
θὰ σβύνεται καὶ τὸ νόμα καὶ τὸ ἐπώνυμόν του.

Τὸν κύριον Στεφάνοβικ εὐγνωμονῶ μεγάλως,
γιατὶ δὲν μοῦπε καὶ αὐτὸς καθὼς ὁ ἓνας κι' ἄλλος
πῶς ἂν στὴ Λόντρα ἔγραφα ἢ μέσα ἴσος Παρίσι,
ὡς τώρα μυριόπλουτος θὰ εἶχα καταντήση.

Ἐὰν αὐτὸ σᾶς φαίνεται ὀλίγον τι βαρὺ,
μὴ γίνετε συνδρομηταὶ ἴσους στίχους τοῦ Σουρή,
καὶ οὕτω πῶς γλυτόνετε καὶ σεῖς τὰ χρήματά σας,
κι' ἐγὼ γλυτόνω ἀπὸ σᾶς κι' ἀπὸ τὰ σκόλια σας.

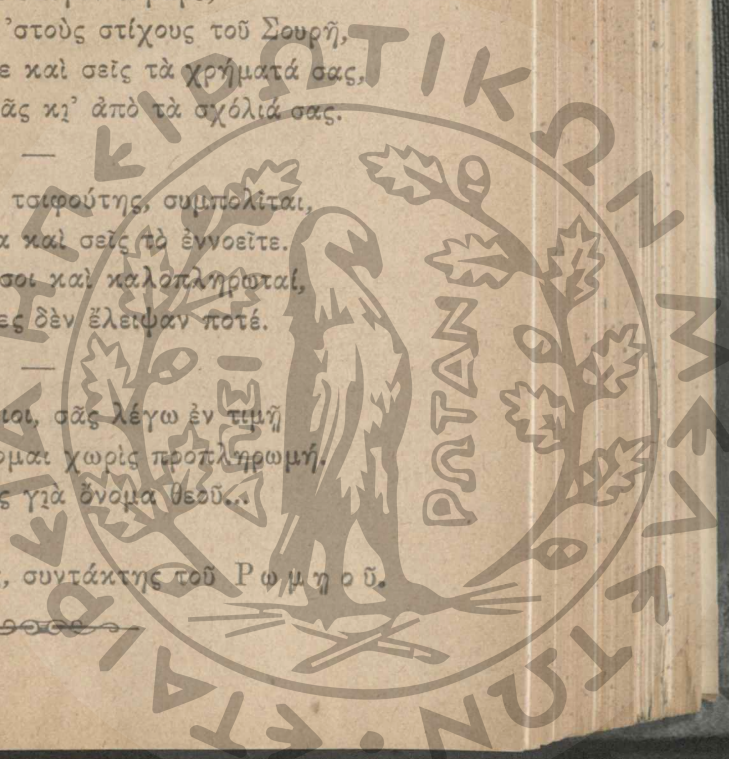
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐκδίδονται καὶ ἄλλοι δύο τόμοι,
ἴσων ἓνα θᾶναι στίχοι μου ἄς ᾤω ὑποφερτοί,
ποῦ δὲν τοὺς ᾤάβασε κανεὶς κι' ἐγὼ αὐτὸς ἀκόμη
τοὺς ἔχω ἴσος κεφάλι μου καὶ ὄχι ἴσος χαρτί.

Γιατὶ δὲ τόσο φαινομαίω τσιφούτης, συμπολίται,
αὐτὸ θαρρῶ πῶς εὐκόλα καὶ σεῖς τὰ ἐννοεῖτε.
Ἵπάρχουν μὲν φιλόμουσοι καὶ καλοπληρωταί,
ἀλλὰ κι' οἱ κανονιέρηδες δὲν ἐλείψαν ποτέ.

Ἵτὸν ἄλλον δὲ πολλοὶ γνωστοὶ καὶ δημοσιευθέντες
καὶ αὐστηρῶς κι' ἐπιεικῶς ὑπὸ πολλῶν κριθέντες.
Ἐν τούτοις ὡς ἐκ περισσοῦ σᾶς λέγομεν συντόμως
πῶς πέντε φράγκα μοναχὰ κοστίζει κάθε τόμος.

Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα, κύριοι, σᾶς λέγω ἐν τιμῇ
πῶς συνδρομὰς δὲν δέχομαι χωρὶς προπληρωμῇ.
Πληρόνετε τοὺς ποιητὰς γιὰ ὄνομα θεοῦ...
εἶπα...

Γεώργιος Σουρῆς, συντάκτης τοῦ Ρωμηοῦ.





Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Λοιπὸν καὶ πάλι ὅτῃ γραμμῇ σταθῇ τὰ φουσατά
κι' ἀντήχησε ἡ μουσικὴ καὶ ἄρχισ' ἡ παρὰτα.
Π.—Γιὰ τέτοια κουρουφέξαλα πεντάρα δὲν μὲ μέλει.
Φ.—Λοιπὸν εἰς τὴν Μητρόπολι ἐπῆγαν οἱ ἐν τέλει
καὶ ὁ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς βασιλείας,
καθὼς καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου μας ἐπίσης,
εἰς τὸν ὅποιον, Περικλῆ, ὁ νῦν Πρωθυπουργεῦον
καὶ ξύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν πλουτίζων καὶ πτωχεύων
διακοσίας στρογγυλάς χαρίζει χιλιάδας
καὶ κτήματ' ἀναρίθμητα, τοῦπικλῆν Μανωλάδας,
τοῦτέστι δάση σκιερὰ καὶ γαίαις ἀροσίμοις,
πρὸς τοῦτοις δὲ ποτιστικὰς καθὼς καὶ βοσκησίμοις,
μὲ σπήλαια, μὲ φάραγγας, μὲ τόσῃν πρασινάδα,
μὲ ἄλλους λόγους, Περικλῆ, ἀτέρμονα κοιλάδας,
ἀνθοῦσαν, μυριόκαρπον, διαίτημ' ἀηδόνων,
ἀνήλιον, ἀνήνεμον ἐκ πάντων τῶν χειμῶνων,
πηγαὶ δὲ καθαρότεροι καὶ αὐτῆς τῆς Κασταλίας
ἐν μέσῳ τόσῃς μουσικῆς καὶ τόσῃς συναυλίας
κυλλοῦν νᾶμα διαυγές μὲ πολυκάμπτους γύρους,
ἡδέως θωπευόμενον ἀπὸ λεπτοῦς ζεφύρους,
κι' ἂν εἰς αὐτὸ κατοπτρισθῇς ἐσὺ ὁ μπεχλιβάνης,
τὸ διαυγές τοῦ κρύσταλλον ἀμέσως θὰ ρυπάνῃς.
Τοιαῦτα οὖν, βρὲ Περικλῆ, ὁ νῦν Πρωθυπουργεῦον
καὶ ξύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν πλουτίζων καὶ πτωχεύων
δωρεῖται ὅτῳ Διάδοχον τοῦ Πορφυρογεννήτου
διὰ γενναίας δωρεᾶς, στερεῶς καὶ ἀμετακλήτου,
διὰ νὰ μένουν κτῆμα του καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
καὶ πρὶν ἀκόμη ἀνεβῇ ὅτῳ πατρικὸν τοῦ θρόνον,
δυνάμει τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ δωρητηρίου,
νομίμῳ δικαίωμάτι καὶ κατοχῇ κυρίου,
κι' ἐπικαρποῦται τὴν νομὴν βοσκῶν καὶ οἰκοπέδων
κι' αὐτὸς καθὼς καὶ οἱ παῖδες του καὶ οἱ παῖδες οἱ ἐκ παίδων,
ἐπόρους ἢ βασιλικὴ παρέχει γονιμότης...
Π.—Ἐν τούτοις, φίλε Φασουλῆ, τὰ πάντα ματαιότης.
Φ.—Βρὲ αἰκτιρ καὶ σύ, χαλέ, γκρεμίσου ἀπ' ἐμπρός μου,
μ' αὐτὴν τὴν ματαιότητα μ' ἐξάλισες τοῦ κόσμου.
Ἐδῶ, μωρέ, κληρονομεὶ ὁ ἄλλος Μανωλάδας,
καὶ σὺ ὡσὺν κοπρόσκυλο ξαπλώνεις ὅτῃ ἡλακάδα,
κι' ὅπῳ τὸ φῶς τῶν φλογερῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων
διὰ τὴν ματαιότητα θρηνεῖς τῶν ἀνθρωπίνων,
καὶ μὲς ὅτῃν τόσῃ φτώχεια σου καὶ μὲς ὅτῃ στενοχώρια
οὗτ' ὁ Λεβίδης κἂν αὐτὸς σοῦ στέλλει ἀποφύγια.
Π.—Τὸ ἐλαβες τὸ σῶδρακο;
Φ.—Πολλοὶ μὲ εἶπαν φίλοι
πῶς ὁ Στεφίκος σκέπτεται νὰ μὲ τὸ ἀποστείλῃ,
κι' ἂν μὲ τὸ στέλῃ, Περικλῆ, ἀμέσως θὰ τὸ βάλω
καὶ μὲ φωνὴν περιπαθῇ καὶ λιγυρὰν θὰ ψάλλω:
«Σὺν τοῦ Στεφίκου τὸ βρακὶ καὶ τέτοια βρακοζῶνα

σὰς βεδαιόνω, βρὲ παιδιὰ, δὲν εἶδα ὅτῳ αἰῶνα.

Π.—Λοιπὸν τί ἄλλο;

Φ.—Τίποτα...

Π.—

Εἰς τὴν βουλή πηγαίνεις;

Φ.—Σὺν μοῦ καπνίσῃ κάποτε...

Π.—

Καὶ τί ἐκεῖ μοῦσαι;

Φ.—Ὅ, τι καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ δὲν πηγαίνεις ἑβόλῃ;

Π.—Τί θέλεις δηλαδὴ νὰ πῇς, κανάγα τοῦ διαβόλου;

Φ.—Θέλω νὰ πῶ πῶς τίποτα δὲν θὰ σοῦ πῶ καὶ πάλι.

Π.—Θὰ φῶς καμμιά καρυδιὰ ἐπάνω ὅτῳ κεφάλι.

Φ.—Βρὲ πῆγαινε ὅτῳ διαβόλο καὶ μοῦγινες κουσιές.

Π.—Μὰ δὲν ἐδιδάσκαες, μωρέ, τὸν λόγο τοῦ Τρικοῦπῃ;

Φ.—Βρὲ ἄφησέ με ἡσυχο γιὰ τὴν θὰ κοινωνήσω,

καὶ διὰ τὰ ἐπίγεια δὲν θέλω νὰ μιλήσω.

Π.—Κι' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ;

Φ.—

Φτοῦ! φτοῦ! μὴ μὲ καὶ

κι' εἰς πειρασμόν, βρὲ Περικλῆ, ἀδίκως μὴ μὲ βάλῃ;

Π.—ὦ! σ' ἐξορκίζω, ἀδελφέ, κατὰ θεοῦ τοῦ ζῶντος,

τοῦ ἄλλοτε πρὸς χάριν μας τὰ πάνδενα παῖντος

μὲ πορφυροῦν ἱμάτιον καὶ ἀκάνθινον στεφάνον,

γιὰ τὸν Τρικοῦπῃ μὴ ῥωτᾷς καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη

Θέλω νὰ εἶμαι μόνος μου μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου,

δὲν θέλω διόλου ψέμματα νὰ ἔχω μὲς ὅτῳ νου μου,

τοῦτέστι περισσεύματα, ἐλλείμματα καὶ ἄλλα,

ὅπου τάκούει ὁ Χριστὸς καὶ ἀρχίζει τὴν φευγάδα.

Π.—Ἄλλ' ὅμως ἡ ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν ἐκείνη

πῶς σοῦ ἐφάνη, Φασουλῆ, καὶ ὁ κόσμος πῶς τὴν κρίνει;

Φ.—Βρὲ μὴ μοῦ βγάξῃς, μασκαρά, καὶ ἄλλαις ἱστορίαις;

μὴ μοῦ μιλήῃς, βρὲ Περικλῆ, πρὸ πάντων γὰρ καὶ

Βρὲ ἄφησέ τῆς ἡσυχίας νὰ γράφουν ὅ, τι θέλουν

καὶ πᾶν χρηστὸν καὶ φρόνιμον καὶ αὐταῖς νὰ παραγγέλλουν

ὡς ἀποκτοῦν ὀργήγορα τὸν τίτλον τῶν μητέρων

καὶ ὡς γεννῶνται, Περικλῆ, ἐκ σεβαστῶν γαστέρων

πολίται καὶ πολίτιδες ποῦ νᾶχουν μὴ φροντίδα

πῶς νὰ ἐκδώσουν καὶ αὐτοὶ καμμιά ἐφημερίδα.

Δὲν θέλω περὶ γυναικῶν ν' ἀρχίσωμε παρλάτῃς

γιὰ τὴν αὐτὰ τὰ λαδερὰ καὶ ἡ χαδιάρσαλάτῃς

τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, πολλὸ μὲ σκανδαλίζω

καὶ θυληκὰ δαιμόνια ἐμπρός μου πετυγχίζω.

Γιὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ παραῖτα τῆς καὶ σχίλα,

διότι θέλω ἀσιπλος καὶ ἀμόλυντος καθ' ἑλᾶ,

ἀπηλλαγμένος σκέψεων καὶ πειρασμῶν μυρίων,

νὰ μεταλάβω τῶν σεπτῶν καὶ ἀχράντων μυστηρίων.

Κι' ἂν θέλῃς τώρα, Περικλῆ, καὶ σὺ συχώρησέ με,

καὶ πάρε τὸ μπαστεῖν σου καὶ ξυλοφόρτωσέ με,

καὶ σ' εὐχομαι καλὴ Λαμπρὴ μ' αὐγὰ καὶ μὲ καυτὰ

Π.—Ὅσοι λοιπὸν δεῖ φάσκελα ὅτῃν ἀπλότη σου μολῇ



Ἀπηλπισμένος κάθεται χωρὶς μιλιὰ ὅτῳ στόμα,
διότι μάτην ἤλπισε ὅτι θὰ κάμῃ κόμμα.

Φασουλῆς πρὸς τοὺς νιοτόρους,
τοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους.

Νιοτόροι μου ἀγαπητοί, νιοτόροι ξακουσμένοι,
καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ ἐδῶ ὅτῃ γῇ τῇ δοξαμένῃ.
Εἰδοὶ φωνῶ ὅτῳ Ζαμπανὸ καὶ εἰς τὸν Τσαγκαρόλα,
εἰδοὶ καὶ εἰς ἄλλους ἰατροὺς γιὰ τὴν Ἀθήνα νέους,
ποῦ εἴθε εἰς τὰ χέρια των ν' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα,
ἐν τάχῃ καὶ γλυτώσωμε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους.

ὦ! χαίρετε, Πρωτόπουλε, Ζωχίε, Μαγγίνα, Δούη,
Σατση-Μιχάλη, Κατσαρά, Λιμπρίτη καὶ λοιποί,
ποῦ χαίρει ὁποιος ἄρρωστος κοντὰ τοῦ σᾶς ἀκούει
καὶ δὲν εἰσέρει τί καλὰ γιὰ ὅλους σὰς νὰ πῇ.
ὦ! χαίρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἑλπίς τοῦ βίου μας, χρυσὴ παρηγορία.

Ἄλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, νεώτερ' Ἴπποκράται,
ποῦ ὅτῃν Εὐρώπῃ φεύγετε νὰ πάρετε τὰ φῶτα,
καὶ ὡς ἐπιστήμης σύμβολα ἐδῶ μὰς κουβαλάτε
ἐνὰ καπέλο ὕψηλόν καὶ μὴ ρεδιγκότα.

Καὶ τρέφεσθε μ' ὀνείρατα καὶ χίλιας δρὰ ἐλπίδες
καὶ γιὰ ρεκλάμεις τρέχετε εἰς τῆς ἐφημερίδες.

Καὶ ἀναγκάζετε πολλοὺς τῶν ὀγῶν ἀνθρώπων
νὰ γράφουν πρὸς ἀνέκφραστον χαρὰν τῆς κοινωνίας
πῶς τοὺς ἐθεραπεύσατε χωρὶς κανένα κόπον
ἀπὸ τὰς πλείον σοβαρὰς τοῦ κόσμου ἀσθενείας,
ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐπεσαν ὡς τώρα ὅτῳ κρεβάτι
καὶ οἱ γιατροὶ ἀρρώστησαν ἀπὸ πολὺ κούρασι.

Καὶ πρὸς πολυτάλαντον ὁ ἕνας καὶ ἄλλος θέλει
καὶ κορδωμένος περπατεῖ καὶ τὸ μουστάκι σπῆρει,
καὶ τότε μόνον γὰρ τιμὴ καὶ ὄνρε δὲν σὰς μέλει,
ὅπῳταν εὐτυχίσῃς νὰ ῥωτᾷς καμμιά νόση.
Τότε δὲν κόβουν θαύματα ἢ κοπιταῖς σὰς γλώσσας,
καὶ ἡσυχάζομε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ ρεκλάμεις τῶναις.

ὦ! χαίρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἑλπίς τοῦ βίου μας, χρυσὴ παρηγορία.
Σεῖς ποῦ ἐτάξατε νεφροὺς ἀνθρώπων καὶ καρδίας,
τὰς κύσεις καὶ τὰ σῶμα μας καὶ ἄλλας ἀηδίας,
ποῦ λέγατε ὅτῳ ἀσθενῇ «τὸν κράβδόν σου ἄρον»
καὶ αὐτὸς μὲ τὴν βοήθειάν σου εὐθὺς κλωτᾷ τὸν Χάρων.

Κι' αἶρει λοιπὸν τὸν κράββατον ὁ ἀσθενὴς ἐπ' ὤμων
καθὼς ὁ παραλυτικὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου,
καὶ μένει διὰ βίου τοῦ πρὸς ὅλους σας εὐγνώμων,
διότι πάλιν εἶδε φῶς Ἑλληνικοῦ ἡλίου,
καὶ πάλιν εἰς τὸν καφφενὲ πλῆρης ζωῆς κι' ἐλπίδος
διὰ τὸ μέλλον σκέπτεται τῆς προσφιλοῦς πατρίδος.

ὦ! χαῖρε Ἀσκληπιαδῶν τρισένδοξος χορεία,
μόνη ἐλπίς τοῦ βίου μας, χρυσή παρηγορ'α.
Σὲ βλέπω κι' ἀπὸ τῆ χαρὰ δὲν ξέρω τί νὰ κάμω
καὶ τοῦμπαλιν μοῦ ἔρχεται νὰ ἐξαπλώσω χάμω,
καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σὰς ὀπίσω μου νὰ βάλῃ
ὡς εἶδος ἀναψυκτικὸν κι' ἀπὸνα σερβιτσάλι.

Ἰατρικὸν Συνέδριον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ εἰς τὸ λάμπον τέμενος, ποῦ ἔκτισε ὁ Σίνας.
Ἀνοίγεται μὲ πάταγον ἡ μία κι' ἄλλη θύρα,
ὕπὸ τοὺς θόλους τοὺς σεπτοὺς φωνὰς ἀκούω τώρα,
καὶ συζητοῦν κολλητικὸν ἂν ἔχῃ χαρακτήρα
ἡ λέπρα, ἡ φθειρίασις, ἡ λώδα καὶ ἡ ψώρα.

Ἰατρικὸν Συνέδριον εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ εἰς τὸ λάμπον τέμενος, ποῦ ἔκτισε ὁ Σίνας.
Ἐρρέτω πᾶσα ἐκ τῆς γῆς κακὴ ἐπιδημία,
μὴ μείνῃ ἄρρωστος κανεὶς εἰς τὰ Νοσοκομεῖα,
ὡς παύσουν πλέον σάβδανα διὰ νεκροὺς νὰ ράπτουν,
κι' οἱ νεκροθάπται μνήματα καὶ λάκκους ὡς μὴ σκάπτουν.

Ἐκεῖνοι ποῦ ἀπέθαναν ὡς μένουν πεθαμμένοι,
ὡς ζήσωμεν τοῦλάχιστον ἐμεῖς οἱ ζωντανοί,
κανένας πλέον θάνατος ἵστην γῆν ὡς μὴ συμβαίῃ
καὶ ὁ θνητὸς ἀθάνατος ἵσθ' ὁ μέλλον ὡς γενῇ.
Ἄς φύγουν νόσοι καὶ πληγαὶ πολλαὶ τε καὶ παντοῖαι,
ὅπου τὰς στέλλουν προσφιλῶν γονέων ἁμαρτίαι.

Ἐν τούτοις ἂν κι' ὁ Φασουλῆς τιμᾷ κατ' ἐξοχὴν
καθένα τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεράποντα καὶ μύστην,
καὶ παραδίδει πρὸς αὐτὸν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν
μὴ δλὴν τὴν πεποίθησιν, μὲ δλὴν τοῦ τὴν πίστιν,
πλὴν θ' ἀποφεύγῃ πάντοτε κι' αὐτὸς καὶ ἡ σκιά του
τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς καθὼς καὶ τοῦ θανάτου.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Συγχαρητήριον θερμὸν
εἰς ἓνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ Σπύρος ὁ Μερκούρης μας, εἰς φίλος μας στενός,
ἐπῆρε τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον,
καὶ τώρα πᾶ Διευθυντὴς μᾶς ἔγινε τρανὸς
εἰς τὸ γεινάτι μερικῶν ἀσπόνδων πολεμίων.
Γνωρίζοντες δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀκριβοῦς μας φίλου,
ἐλπίζομεν τὰ βέλτιστα ἐκ τοῦ θερμοῦ του ζήλου.

Σ' ἓνα ζευγάρι πέτα
καὶ σύ, Ρωμῆέ, κουφέτα.

Ὁ Γεωργάκης Μαυρογιάννης, παλληκάρι γνωστικό,
κι' ὑπολογαγὸς βαρβάτος εἰς τὸ πυροβολικό,
εἰς τὰ ξόδεργα κι' ἐκεῖνος μῖα κοπέλας ἐμπερδεύθη,
δηλαδὴ τοῦ Κοντοπούλου τὸ κορίτσι ἐμνηστεύθη,
τὴν ἀφράτη μαυρομμάτα καὶ κομψὴ Εὐαγγελίτσα,
τὸ γλυκύτερο κορίτσι ἀπὸ χίλια δοῦ κορίτσα.

Σήμερον ἵστην ἑβδομάδα μία γλαφυρὰ εἰκὼν,
τρεῖς γαμβροὶ καὶ μία νύμφη κι' ἀγαμῖα γυναικῶν.

Ἀναχώρησις Προξένου,
ὄντως διακεκριμένου.

Ὁ φίλτατος Γρυπάρης, ὁ Πρόξενος τῆς Κρήτης,
ποῦ σέρνει ὅλους κι' ὅλους ὡς εἶδος τι μαγνήτης,
τῶν ποθητῶν του φίλων ἀφίνει τὴν ἀγκάλην
καὶ αὐριον πηγαίνει ἵστην θέσιν του καὶ πάλιν,
μὴ λησμονῶν τοσαύτας γλυκείας ἀναμνήσεις
καὶ τοῦ Τριανταφύλλου ἀνάκτους διαχύσεις.

Δόξα νάχῃ ὁ θεὸς
κι' ἐτυπώθῃ ὁ Ρωμῆός.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρὰς μεγάλῃς
πῶς πλῆρη σώματα Ρωμηοῦ ἐτύπωσ' ἡ Ἑστία,
κι' ἂν θέλῃς ἱστᾶ βιβλία σου καὶ τὸν Ρωμῆον νὰ βάλῃς
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τὰ στίβια,
εἰς τὴν Ἑστίαν πηγαινέ κι' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος...
τιμὴ δράχμα τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵσθ' τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύχτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντοῦρια — καὶ μὴ μάντρα μὲ γαϊδοῦρια.